

IBLAND OSS

En välsignad jul
och ett gott nytt år
önskas alla läsare!

LOVA JOHANSSON
tar parasimningen i Sverige framåt

ANNE-SOFIE RUSTAD BÄCKSTRÖM
rustar elever för framtiden

GUNILLA WIDÉN
drivs av mod och kreativitet

TEMA VINST OCH FÖRLUST
NR 4 2025

Livet är fullt av vinster och förluster. Detta nummer du har i din hand handlar om vinst och förlust. Två motsatser som inte kan utesluta varandra. För om vi ska våga vinna något behöver vi också vara beredda på förlusten. Ibland är den största vinsten insikten om att det inte blev som vi tänkt oss. Så visst är både vinst och förlust väldigt nära besläktade med varandra.

I detta nummer får du bland annat möta Lova Johansson, simmaren som övervinner ett fysiskt handikapp och nu siktar på Paralympics 2028. Du får också möta sångpedagogen Gunilla Widén, som efter ett långt yrkesliv ser fram emot nya utmaningar, och läraren Anne-Sofie Rustad Bäckström som med tillit och förtroende rustar sina elever till goda samhällsmedborgare.

Redaktionen

4
Anne-Sofie rustar
elever för framtiden

Gunillas
framtid
är fylld
av mod
och passion

8

10
Hjofödda
Lova satsar
på paralympics

PRODUKTION

Hjo pastorats kyrktidning "Ibland oss" delas ut till samtliga hushåll fyra gånger per år.

ANSVARIG UTGIVARE

Helena Taubner
hjo.pastorat@svenskakyrkan.se

REDAKTION

Lotta Lundqvist, Ronny Nygren, Håkan Svensson, Malin Ulfenborg Willner, Caroline Wärmegård och Eva Staxäng.

GRAFISK FORM

Eva Staxäng
eva.staxang@svenskakyrkan.se

OMSLAGSBILD – FOTO: EVA STAXÄNG

Lova Johansson siktar på Paralympics 2028.

TRYCK

Risbergs Information & Media AB
www.risbergs.se

FACEBOOK

<https://www.facebook.com/hjopastorat>

INNEHÅLL

3	Tankar i tiden
4	Anne-Sofie rustar elever för framtiden
7	Fototävling på temat kärlek
8	Mod, passion och kreativitet
10	En fyrhjulsdriven vinnarskalle
13	Psalm för årstiden
13	Lucka 24
14	Ord om tro
16	Kontakt

Att se med kärlek i blicken

Linnea Josefsson
student

All skönhet börjar i en kärleksfull blick. Det är en mening som har funnits med mig länge. Jag minns inte var jag fått den ifrån. Orden känns varma och mjuka inuti. De klingar sant. Meningen har kommit att bli en självklar del av mig. Något att hålla fast vid och påminna sig om. Hur öppnar jag min egen blick? Värmer den mot min omgivning? Hur gör du?

Jag tänker på min fyraåriga son. Hur han söker min reaktion när han kämpar med något. Det kan vara småsaker; som att sätta på sig byxorna åt rätt håll eller knäppa den krångliga dragkedjan. Min uppmuntran kan få honom att fortsätta försöka. Befästa hans känsla av att vara någon som klarar saker. Den kan få honom att veckla ut sig som den vackraste av blommor.

En tänkare som gjort stort avtryck hos mig är Martin Buber. Han skriver: *När människor möts på ett autentiskt och mänskligt sätt, är Gud elektriciteten som flödar mellan dem. Våra relationer lever i utrymmet mellan oss som är heligt.*

Något skiftade i mig efter att jag läst det. Att mina relationer kan vara platser av helighet. Att utrymmet mellan mig och en annan är Guds spelplan. Om jag tänker så har jag ett ansvar för att Gud ska kunna verka i världen. Det fyller mitt liv med mening. Det hjälper mig att hålla blicken kärleksfull. ■

och låt mig stilla vila i ve och väl hos dig.

Anne-Sofie rustar *elever för framtiden*

TEXT OCH FOTO: EVA KLANG STAXÄNG

Läraren Anne-Sofie Rustad Bäckström bygger inte bara lektioner, hon bygger framtid. Och hon gör det med sin kreativa hjärna konstant påslagen.

– Den dagen jag inte jobbar för elevernas utveckling ska jag sluta, säger läraren Anne-Sofie Rustad Bäckström – och hon menar det. Skolan är hennes skapande rum, där variation, relationer och tillit väger tyngre än bokstavsbedömning.

Karriären som revisor blev inte av. En lärare såg hennes pedagogiska potential och fick henne att byta spår. Sedan fem år är hon lärare i svenska och spanska

och också mentor på Raoul Wallenbergsskolan i Skövde.
– Att vara lärare är väldigt relationellt. Det är ett kreativt skapande. Det pågår en process i mitt huvud och min hjärna är ständigt i utvecklingsläge, säger hon.

I över 20 år har Anne-Sofie följt elever från sjuan till nian. På vägen har hon planterat frön, inte bara kunskapsfrön, utan sådana som hjälper eleven att reflektera över livet, hitta sin plats och bli en god samhällsmedborgare. Kort sagt, sådant som behövs för att växa och bli självständig i såväl tanke som handling.
– De är ju inga fågelungar jag enbart ska mata med fakta. Det handlar lika mycket om att växa som människa – och att våga tro på sig själv, säger hon.

Pedagogiken bygger på att möta varje elev där den är – med olika mognad och behov och hon drivs av att eleverna själva inser sin förmåga. Men det är hon som anger riktningen, säger hon och visar med kroppen hur hon vill leda dem framåt:

– ”Jag vill ha er dit”, säger hon med ett leende och kramsar med fingrarna långt över bordet.

Variationsteorin som skolan arbetar med – där undervisningen anpassas efter vad gruppen behöver just nu – passar henne perfekt.
Hon säger att det handlar om människosyn, liksom viljan och förmågan att samarbeta.
– Jag är tydlig med hur jag vill ha det.

Anne-Sofie Rustad Bäckström arbetar med tillit och förtroende i sin undervisning och vill att eleverna ska möta en trygg vuxen i klassrummet. En trygg kompis i hennes egen vardag är hunden Sigge.

Jag säger att jag har höga förväntningar på dem. Många tror sig inte kunna och kanske har man en diagnos. Då behöver man hitta sin egen väg. Kanske behöver eleven jobba dubbelt så mycket som en kompis, men jag är tydlig med att jag är med hela vägen, säger hon.

Tillit och förtroende är centrala bitar i hennes undervisning och i klassrummet

ska elever få möta en trygg vuxen.
– Axlarna ska ner! Här ska man kunna vara sig själv och inte behöva mötas av andra elevers suckar, blickar, himlande med ögonen eller kommentarer.
Hon har bra förmåga att känna av energin i rummet.
– Vissa elever kan ha svårt att sitta stilla länge och då kan det finnas en tyst överenskommelse mellan mig och elev-

en att det är okej att ställa sig upp eller gå ut ur rummet en liten stund, säger hon. Jag visar att jag är intresserad av dem, ser människan och säger att de är viktiga.
För de elever som kämpar med motivationen vill hon förmedla ett längre perspektiv.

– Jag kan säga: "Just nu i livet är det så, men om två år ser det annorlunda ut". Min uppgift är att hjälpa dem att se det, säger Anne-Sofie.

En viktig förebild är hennes gamla klassföreståndare Tomas Nesser, som hon som nyutexaminerad lärare fick förmånen att arbeta med.

– Han var fantastisk, lät mig testa nya idéer och släppte verkligen in mig i arbetet. Vi hade fantastiskt kul tillsammans.

Anne-Sofie Rustad Bäckström värnar det som inom skolan benämns "fritid", och som ger henne tid att skapa undervisning anpassad för situationen och stunden. Hon säger att det kan låta klyschigt men det är eleverna – framtiden – som håller henne kvar i yrket. – De kommer som barn och går ut som unga vuxna. Jag vill kunna sätta en stämpel i pannan på dem när de går ur nian: "OK! Redo för livet", säger hon. För det handlar ju inte bara om kunskaper, de ska ju fungera i samspelet i samhället också. Det driver mig. ■

I uterummet hemma i Korsberga får Anne-Sofie Rustad Bäckström möjlighet att odla sin kreativa förmåga som är en viktig del i hennes yrkesroll.

FOTOTÄVLINGEN MIN BILD AV kärlek

Den tredje och sista fototävlingen på det övergripande temat "tro, hopp och kärlek".

Läs mer om tävlingen
på svenskakyrkan.se/hjo
eller scanna QR-koden
för att få mer information
och läsa tävlingsreglerna!

Skicka in din bild på temat "kärlek"
senast den 14 februari 2026 till
hjo.fototavling@svenskakyrkan.se

GUNILLA WIDÉNS NYA TILLVARO:

Mod, passion och fortsatt kreativitet

Pamina och Bessie, Gunilla Widéns båda golden retrievers, hälsar välkommen med bollar, skor och tuggben. I den relativt nybyggda villan vid Mullsjön har hon och maken Olle bott i fyra år. Härifrån styr hon nu sin nya tillvaro – med kroppen, rösten och kalendern i full rörelse.

TEXT OCH FOTO: EVA KLANG STAXÅNG

Strax efter sommaren gick Gunilla Widén i pension efter 34 år som sångpedagog vid Hjo folkhögskola – en plats hon gärna hade stannat kvar på lite längre.

– Jag har jobbat i 48 av mina 69 år. Så vem är man om man inte jobbar? frågar hon retoriskt, men slår i nästa ögonblick fast att hon inte kan vara någon annan än sig själv.

– Jag är Gunilla. Jag är sångpedagog, även om jag inte längre är anställd som det.

Hon betonar vikten av att, även när livet förändras, behålla sin kreativitet – den som är tätt sammanlänkad med hennes starka drivkraft. Och drivkraft har hon gott om. Under hela sitt yrkesliv har den varit riktad mot eleverna hon mött. Nu ska den vändas inåt – mot den del av henne själv som tidigare fått stå tillbaka. De dubbla känslorna är tydliga när hon

ser tillbaka på sina yrkesår. Det finns en sorg över att det är över. Hon saknar kollegorna och sammanhangen. Hon minns särskilt ögonblicket då hon bar ut alla kassar med noter från arbetsrummet och lämnade tillbaka nyckeln.

– Men jag hade en väldigt fin avslutning hemma i trädgården med kollegor. Det var underbart väder.

När Gunilla väl accepterade att hon inte skulle tillbaka till jobbet, överraskades hon av sin oväntat positiva känsla inför det nya läget och möjligheten att fortsätta arbeta, fast på ett annat sätt. – Jag kan ju faktiskt fortsätta vara både sångerska och sångpedagog. Och jag vill odla min nyfikenhet, bli modig, våga testa nytt och inte stå i vägen för mig själv, säger hon.

Den tidigare fulltecknade jobbkalendern

är nu utbytt mot en större – luftigare. Men ändå är dagarna fyllda med gym, ledarskap i seniorkören, övningar med Hjo kyrkokör, sånglektioner i egen regi och inspiration till andra körer. Dessutom har hon nyligen haft en konsert i Hjo kyrka.

Hon övar sång varje dag och gläds åt att ha möjlighet att skapa nya sammanhang och att kunna säga ”ja, vad kul” eller ”nej” när någon frågar om ett uppdrag.

– Men jag får inte säga nej för ofta, då blir det för bekvämt. Jag är en aktiv person och är rädd för tristess.

Förutom utbildningen till sångpedagog är hon även rytmikpedagog, logonom och mindfulnessinstruktör – kunskaper hon kombinerar i sitt arbete med rösten. Det handlar, säger hon, om att förena rörelse och röst. Luft är flöde,

och rörelse behövs för att rösten ska fungera. Det är ett helhetstänk.

– Vi är inte huvudfotingar. Hela kroppen och alla sinnen måste vara med, säger hon och ställer sig snabbt upp, svingar armarna i luften och placerar fötterna stadigt i golvet.

– Man ska ha fötter som rötter och oljade knän – och gärna skostorlek 45, säger hon med ett skratt, medan knäna gungar och höfterna rör sig i sidled.

Hon ser det som sin uppgift att stärka andra människor.

– Kreativiteten inom oss tänker inte. Släpp taget och se vad som händer, säger hon med ett brett leende.

I Sverige är vi ofta starkt förknippade med våra yrken – ibland så starkt att de blir hela vår identitet. Gunilla Widén vill göra upp med den bilden.

– Jobbet är inte identiteten – det är bara ett luftslopp. Jag är den jag är, med mina erfarenheter. Och de är ganska många. Jag försöker att inte bli bitter. En bitter person är väldigt begränsad – och det vill jag inte vara, säger hon.

I långfönstret hänger en liten keramikpojke i en ballong – ett konstverk av Christina Lindberg. En gåva från maken.

– Jag kallar den ”Hopp och lek”. Jag vill vara lite som den figuren. Jag vill också vara en Pippi Långstrump när hon säger: *”Det där har jag aldrig provat, så det kan jag nog”*, säger hon med ett brett leende. ■

– Jag har ju inte varit pensionär så länge, säger Gunilla Widén och säger att hon hellre kallar sig *”passionär”*.

Parasimmaren Lova Johansson:

En fyrhjulsdriven vinnarskalle

För Lova Johansson handlar simningen inte främst om medaljer och placeringar. Hon tävlar lika mycket mot sig själv och att få möjlighet att bli sitt allra bästa.

TEXT OCH FOTO: EVA KLANG STAXÄNG

Badhuset i Kungsbäck är varmt och motionssimmarna få. Det är tyst ända tills en skolklass dyker upp och får syn på Lova Johansson, som överöses med frågor av olika slag. 21-åriga Lova är ett bekant ansikte här och tränar flera grupper i veckan. Hon är parasimmaren från Hjo som mer eller mindre lovat Kungsbäck simsällskap att ta parasimningen i Sverige framåt. Men vem är hon?

– Jag är en glad skit, är mycket med kompisar och väldigt social. Jag brukar säga att jag är fyrhjulsdriven. Det är de fyra hjulen och mycket motivation som tar mig framåt, konstaterar hon.

Lova lever med AMC (Artrogryposis Multiplex Congenita), ett medfött syndrom som innebär stela leder och

underutvecklade muskler. Det hindrar henne inte från att sikta på en karriär inom parasimningen. Målet, just nu, är att kvala in till Paralympics i Los Angeles 2028. – Jag vill inte sluta simma förrän jag tagit mig till ett Paralympics. Jag siktar mot stjärnorna och ser vart jag kommer, säger hon.

Den nedsatta muskelförmågan är inget hinder.

– Vi blir ju lättare i vatten, och trots att min kropp kan så lite på land, kan den så mycket i vatten. Det är en frihetskänsla. Och i vattnet är jag helt själv och behöver inga assistenter, säger hon.

Till skillnad mot simmare som har alla muskler och kroppsdelar i full funktion är situationen annorlunda för parasim-

mare. Utmaningarna ser olika ut och teknikerna måste anpassas efter vars och ens förmåga. Därför behöver också påhittigheten kring simningen vara stor. – Det är coolt att det inte finns något facit för hur jag ska simma. Jag testar mig fram. Det kan handla om små detaljer, som att hålla inne tummen när jag simmar så att tiden kortas.

Det är fyra år sedan Lova Johansson lämnade Hjo för att börja simmargymnasiet i Kungsbäck. Möjligheterna att utvecklas som parasimmare var begränsade på hemorten. Hon sökte två gånger innan hon blev antagen.

– Jag var kaxigare andra gången och

skrev i min ansökan: "Tar ni in mig, tar vi parasimningen i Sverige framåt", säger hon.

Hennes självförtroende är gott och vinnarskallen hård. Vinsten handlar inte alltid om att ta en pallplats. Tävlingarna handlar lika mycket om att ta bättre kvaltider. Förlusterna hanterar hon genom att "simma av" i en angränsande bana, tänka igenom loppet, rannsaka sig, skrika lite under vattnet och sedan gå vidare i livet.

– När man tävlar har man ett mål, och för mig handlar det mest om personliga mål och att bli så bra som möjligt, säger hon.

Att kunna göra allt i vatten som andra människor kan göra på land betyder mycket. Hennes kropp utmanas fysiskt och hjärta och lungor får jobba. Den mentala delen får hon genom att fokusera på den svarta linjen som löper längs bassängbottens banor.

– Den svarta linjen finns med mig överallt. Oavsett om jag är glad, ledsen, förbannad eller kär så följer jag den. Linjen är alltid tryggheten. Det finns svarta linjer i alla bassänger, i Guldkroksbadet också, påpekar hon snabbt.

Vid sidan av egen träning jobbar hon 75 procent för Kungsbacka simsällskap. Här tränar hon en paragrupp, en tekniskgrupp men också en träningsgrupp för ungdomar mellan 13 och 17 år.

Att vara en ung tjej med jobb och träning på elitnivå kräver uppoffringar. – Klart man offrar, men som idrottsmäniska vill jag offra. Om alla mina kompisar ska på fest och "förrar" innan de ska gå ut, så är jag med. Men jag dricker min läsk och sen går jag hem och sover, säger hon och skrattar.

Kan du bli arg på ditt handikapp?

– Oj, arg? Nej! Det är klart att jag kan bli frustrerad på saker, men jag har aldrig sett mitt handikapp som något dåligt. Jag är Lova som rullar fram, inte Lova som springer fram. Och om jag inte känt frustration hade jag heller inte haft motivation, konstaterar hon.

Förebilden heter David Lega, föreläsare och före detta idrottare som deltagit i paralympiska spel och satt flera världsrekord i simning. Han har lärt henne mycket och bland annat hjälpt henne med andningstekniken.

– Han visade att det är möjligt. Jag har

läst hans bok och också inspirerats av hans tankesätt, säger hon.

Andra förebilder är så klart föräldrarna. – Utan dem hade jag inte kunnat göra den här resan. De har aldrig sett mitt handikapp som något negativt. Pappa har alltid sagt att jag ska köra som en Audi Quattro med fyrhjulsdraft, säger hon och ler.

Lova brinner för assistansfrågorna som gör det möjligt för henne som ung tjej att leva så självständigt som möjligt, både i och utanför jobbet.

– Att ha assistans dygnet runt handlar inte bara om ett lyft här och där eller att hjälpa till att laga mat. Jag hade ju till exempel aldrig kunnat gå på en dejt om pappa hade varit med. Att leva självständigt handlar om mina mänskliga rättigheter.

Förutom träning tänker Lova Johansson mycket på hur hon sover, äter och hur hon mår psykiskt. Ibland tar hon hjälp av en idrottspsykolog. Allt för att nå sitt mål.

– Jag vill bli så bra som möjligt. Jag vill se var min bästa gräns är och den är inte nära än. ■

De svarta linjerna i bassängbottens banor är Lova Johanssons "trygghet" och hjälper henne att fokusera på det som är viktigt.

Julspel i Hjo kyrka

Den 24 december kl 10.30
öppnas lucka 24 i Hjo kyrka.

Kom och upplev julevangeliet
genom ett julspel som passar
såväl stora som små.

Arrangemanget
tar cirka 30 minuter.

PSALM FÖR ÅRSTIDEN

Lina Sandells psalm 190, *Bred dina vida vingar* är enkelt naiv i ordets bästa mening. I hennes varma tillitsfulla ton vill jag stanna, *göm mig i dina vingar*. Det är oskyldigt, enkelt och kärnfullt, som en aftonbön vid sängkanten. På två verser fångar hon människans rop om nåd och frid.

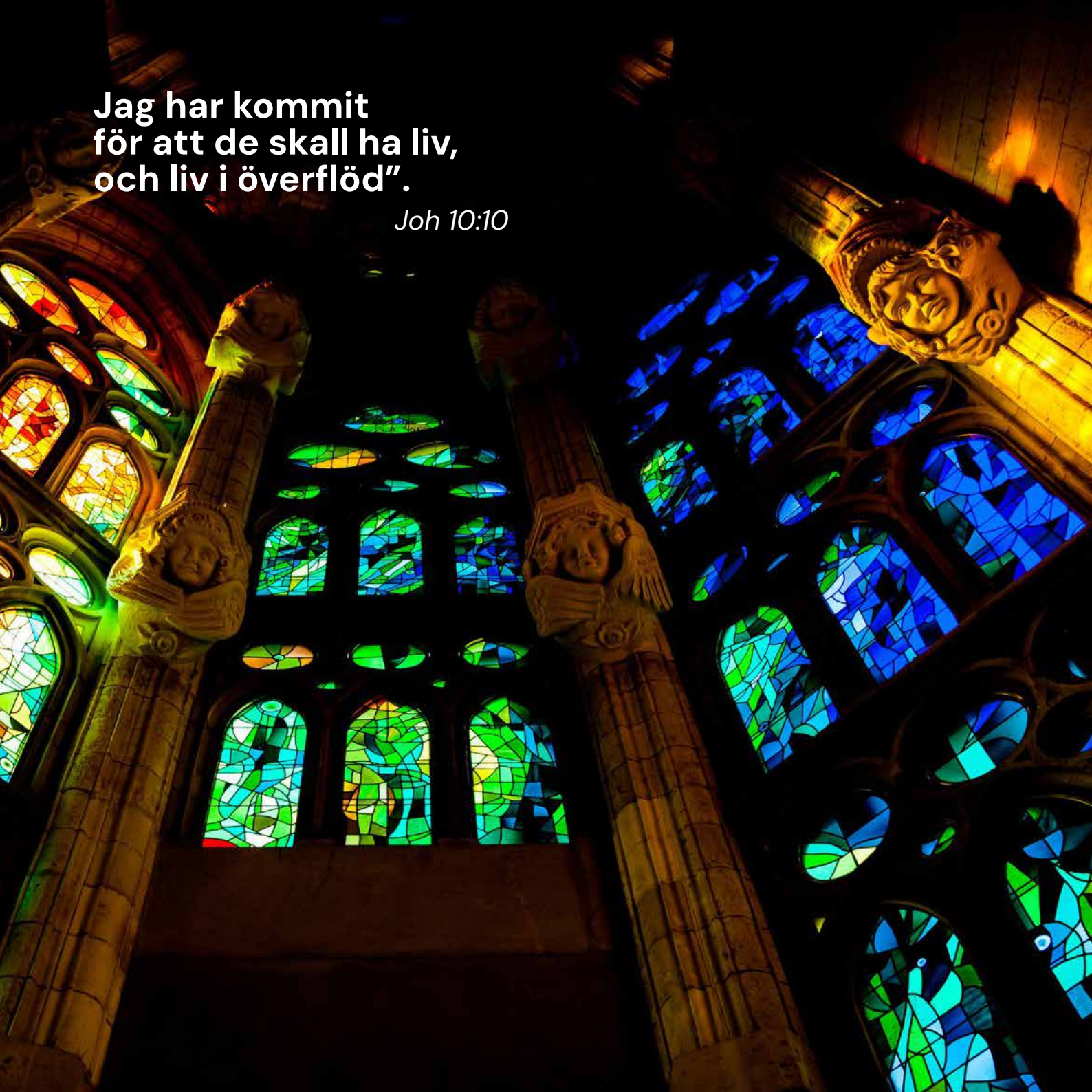
Den tillhörande skånska melodin är lite unik som psalmmelodi betraktat. Den börjar med en bruten treklang med stora intervall vilket inte hör till vanligheterna. Detta är en tidstypisk preferens som vi också hittar i exempelvis Alice Tegnens visor.

När jag läser om Lina synliggörs en motsägelsefull bild. Lina är inte den naiva och trosvissa, "trygga räkan" författare som jag trodde, utan långt mer komplex och kritiskt tänkande. Psalmerna skrev hon som en tröst i livets svåra stunder. Till exempel så skrev hon *Bred dina vida vingar* när hon nyss förlorat både sin far och en syster.

Psalmförfattaren Per Harling beskriver Lina Sandells motsägelsefulla personlighet i boken *Ett ögonblick i sänder: "Ofta framträder i Lina Sandells egna dagboksanteckningar en människa med uttalat svag självkänsla, inte sällan bottnad i en djup syndaångest [...]. Samtidigt är hon den stilla, tröstande och ömsinta lovsångens mästare."*

Håkan Svensson, kyrkomusiker

VERS 1 I PSALM 190
"BRED DINA VIDA VINGAR"
STÅR I NEDERKANT PÅ SIDORNA 2-5.
PÅ HEMSIDAN FINNS EN LÄNK
DÄR DU KAN HÖRA HUR DEN LÅTER.

Jag har kommit
för att de skall ha liv,
och liv i överflöd”.

Joh 10:10

Andlighet och helighetslängtan

Det är märkligt när man går in i en kyrka. Det är som om livet utanför plötsligt upphör. Du går in i tystnaden och stillheten omfamnar dig. Det är skönt. Tankarna faller undan och kroppen slappnar av. Att det är så vilsamt att bara sitta stilla och hämta andan. Kan det bero på att den avskildhet, om du så vill helighet, är den plats där människorna har samtalat med sin själ och med Gud.

Kyrkorummet har också följt människans livscykel från den dag hon föddes, dopets högtid, ungdomens tid med förälskelsens hemlighet och kärlekens löften i vigselakten, gudstjänstens möten och bön med levande Gud, gemenskapen i församlingsskretsen och till sist tårar och avsked vid en begravning. Skratt, musik, sång, lycka, tårar, smärta, sorg – allt som vi känner finns koncentrerat i detta rum. Omedvetna är vi burna av generationers liv och jag tror att det är därför vi känner igen oss och finner ro när alla ljud har tystnat. Man är inte längre främling för

sig själv utan delar den osynliga gemenskapen med alla människor som nu lever och de som för länge sedan har lämnat livet. I århundraden har kyrkan förvaltat det kristna arvet, gudstjänsten, människornas tro och traditionen från urkyrkan och apostlarnas uppdrag att gå ut och göra alla folk till lärjungar. Jag tror att det finns en helighetslängtan i vår tid.

Under ett antal år har jag funderat över hur vi ska fördjupa vår församlingsgemenskap som bär i livets olika skeenden. Vilka förväntningar finns det som kan inspirera oss till att förverkliga vårt andliga liv och hur ska vi tolka vår längtan efter helighet? Det betyder att ingen av oss lever för sig själv, eftersom vårt liv står i relation till en andlig verklighet som vi kallar gudstro. Den får sitt pulserande liv i kärlek. Du och jag står till förfogande med vårt liv för en annan människa, vägleda av en gudomlig närvaro. Vid ett tillfälle sade Jesus: "Jag har kommit för att de ska ha liv och liv i överflöd".

Ingen människa kan leva utan Gud, därför ingen kan leva ensam. Guds kallelse är inte begränsad utan är ett förtroende och en gudomlig beröring. Jag tror att vi bär på en helig längtan, att få en bekräftelse varför vi lever och vem vi tillhör.

Helighetslängtan och andlighet hör ihop. Ordet andlighet ger mig associationer till att vi andas. Det är lika naturligt för oss att andas som att leva i en andlig närvaro. Vad är andlighet? En del människor upplever en oändlig stillhet och vila under en skogspromenad eller vid vågornas lek i strandkanten, eller trons kontakt med Gud i bön, eller en musikupplevelse, eller ett förälskelseögonblick. Andlighet är ögonblick. En långsam livsprocess som förändrar oss och gör oss till goda, ärliga och rena människor. Vad är andlighet för dig?

Björn Rubenson, präst

PASTORSEXPEDITIONENS ÖPPETTIDER

tisdag och torsdag 9–15
lunchstängt 12–13

TELEFON

Telefon: 0503–323 80

KONTAKT

Hjo pastorat

Regeringsgatan 12
544 30 HJO

hjo.pastorat@svenskakyrkan.se

FÖLJ OSS

www.svenskakyrkan.se/hjo
facebook.com/svenskakyrkanihjo
youtube.com – sök Hjo pastorat

SWISH: 123 222 08 53

KYRKOHERDE

Anna Sunnergren (vik), 0503–323 81
anna.sunnergren@svenskakyrkan.se

KOMMINISTER

Ronny Nygren, 070–313 58 67
ronny.nygren@svenskakyrkan.se

Björn Rubenson (vik), 072–704 11 91
bjorn.rubenson@svenskakyrkan.se

DIAKONER

Sabine Bjaaland, 0503–323 90
sabine.bjaaland@svenskakyrkan.se

Caroline Wärmegård, 076–835 73 18
caroline.warmegard@svenskakyrkan.se

KYRKOMUSIKER

Håkan Svensson (vik), 072–232 84 18
hakan.svensson2@svenskakyrkan.se

Hanna Laurén, 070–317 42 46
hanna.lauren@svenskakyrkan.se

Emma Stjernberg, 0503–323 91
emma.stjernberg@svenskakyrkan.se

Stina Wessman (vik), 073–520 52 57
stina.wessman@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSASSISTENT

Eva Hultman, 070–312 84 32
eva.hultman@svenskakyrkan.se

FÖRSAMLINGSPEDAGOG

Anna Jepsen, 0703–127642
anna.jepsen@svenskakyrkan.se

FASTIGHETS- / KYRKOGRÅRDSCHEF

Stefan Lagerqvist, 0503–323 97
stefan.lagerqvist@svenskakyrkan.se

HUSMOR (vik)

Lena Falk Gunnarsson, 079–336 37 77
lena.gunnarsson3@svenskakyrkan.se

KYRKOKAMRER

Liselotte Lundqvist
liselotte.lundqvist@svenskakyrkan.se

ADMINISTRATÖR

Malin Ulfenborg Willner, 0503–323 80
malin.ulfenborgwillner@svenskakyrkan.se

KOMMUNIKATÖR

Eva Klang Staxäng, 0702–66 39 80
eva.staxang@svenskakyrkan.se

KYRKVAKTMÄSTARE

– se hemsidan

VILL DU SAMTALA MED NÅGON?

Diakoner och präster finns för samtal och har tystnadsplikt. Se kontakter här ovan. Du kan också kontakta jourhavande präst via 112.

Vad gör kyrkan? Information om verksamheterna finns...

...i månadsinformationen Guldkroksbladet som ligger i kyrkor och församlingshem, på kyrkornas anslagstavlor, på Facebook och svenskakyrkan.se/hjo. Du som inte har möjlighet att hämta Guldkroksbladet kan få det hemskickat. Kontakta pastorsexpeditionen – se inforutan här intill.

Svenska kyrkan

Hjo
pastorat

